

[Aksel Larsen.]

lagt deres mælk, og jeg er ganske sikker på, at ret mange dage kunne denne konflikt ikke være fortsat. Men ved forliget — det erkender jeg — reddede regeringen det ærede medlem hr. Anders Andersen og de andre, der sammen med ham iværksatte leveringsstrejken. Det mener jeg ikke regeringen burde have gjort. Jeg er ganske klar over, at hvis leveringsstrejken havde fået lov til at løbe nogle få dage til, var landmændene blevet kede af det og havde gjort oprør mod diktatorerne i det såkaldte kompensationsudvalg; så havde nederlaget været åbenbart, og så havde det været rimeligt at forhandle.

Når man endelig fra den side, der forsvarer ødelæggelsen af mælken, er så ivrig efter at drage sammenligning med arbejderne strejker, vil jeg tillade mig at sige, at hvis arbejderne strejker ulovligt, er det skik og brug i dette land at sige: vi vil ikke forhandle om de krav, der er stillet, før man er gået i arbejde. Vi har i fjor, under den periode, man betegner som lønglidningens, oplevet adskillige sådanne ulovlige strejker, hvor forhandlinger ikke kunne optages og ikke blev optaget, før arbejderne havde genoptaget arbejdet. Derefter blev forhandlinger optaget, og så fik arbejderne ofte indrømmelser.

Jeg siger ikke, at landbruget ikke burde have haft indrømmelser, men jeg finder, at regeringen burde have stillet som betingelse, at man holdt op med denne galskab; så kunne man snakke om tingene — men ikke før. Jeg ved ikke, om det har været landbrugsministerens mening, at det skulle gøres sådan, men det indtryk får man, når man har hørt ham sige: regeringen forhandler ikke under trusler. Det er vel også derfor, man er så vred på ham — jeg tænker igen på det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensens voldsomme angreb på landbrugsministeren.

I den anledning vil jeg sige til det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen, at han gør sig skyldig i en fantastisk misforståelse,

som det er nødvendigt at få korrigeret, og jeg håber, at andre vil hjælpe til med at få den korrigeret.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen siger, at landbrugsministeren har pligt til at varetage landbrugets interesser, fordi han er landbrugets minister; og fordi den nuværende højtærede landbrugsminister ikke har vist sig at være landbrugets minister, skal han skamme sig — og jeg ved ikke, hvad der skal ske med ham. Landbrugsministeren er aldeles ikke landbrugets eller landbrugernes minister. Landbrugsministeren skal ikke varetage landbrugets interesser, snævert set; landbrugsministeren skal varetage landets interesser, og han er ikke landbrugets privatejendom. Det kunne lige passe, at fagministrene skulle varetage deres interesser, som de ifølge navnet er ministre for. Så skulle den højtærede forsvarsminister altså udelukkende varetage officerernes interesser — ja, somme tider har man indtryk af, at han gør det; men det skal han da ikke. Eller hvad mener det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen om udenrigsministeren? Han er minister for udenrigsanliggender. Er det da hans opgave og pligt for den løn, den danske stat betaler ham, at varetage Englands, Frankrigs, Amerikas, Sovjetunionens og andre landes interesser? Ja, det er det vel, når det ærede medlem siger, at landbrugsministeren, fordi han er landbrugsminister, skal varetage landbrugets interesser. Nej, lad os holde op med det.

Hvad forliget angår, er det nødvendigt at få nogen klarhed, og jeg vil håbe, at vi får den fornødne klarhed fra den højtærede landbrugsminister — og eventuelt også fra den højtærede statsminister, for jeg forstår, at han i høj grad har været medansvarlig for, at der blev sluttet netop det forlig, der blev sluttet.

Hvor meget drejer det sig om? Er det 425 mill. kr., er det 450 mill. kr., er det 500 mill. kr., eller er det 540 mill. kr.? Alle tal har været nævnt offentligt, og venstrepressen, med Fyns Tidende i spidsen, har